

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/134/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012201505
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012201505.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: Ing. D. E., bytom E., zastúpeného JUDr. Petrom Peružekom, advokátom so sídlom Radlinského 1, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2012/23766/8735/OPČ-SSZ zo 14. mája 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/156/2012-100 zo 4. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/156/2012-100 zo 4. marca 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) postupom podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou žalobca žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného č. AA/2012/23766/8735/OPČ-SSZ zo 14. mája 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava č. BA/2012/02092/033905 z 27. februára 2012 z dôvodu nezákonnosti. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol udelený predchádzajúci súhlas k rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou medzi zamestnávateľom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a žalobcom podľa § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) a zároveň zamietol odvolanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po opise skutkového stavu uviedol, že námietky žalobcu o tom, že zamestnávateľ pri hľadaní jeho ďalšieho zamestnaneckého uplatnenia konal len formálne a jeho nečinnosťou došlo k zmareniu jeho ďalšieho pracovného uplatnenia na úrade Inšpektorátu práce

Bratislava, nepovažoval za dôvodné. List Inšpektorátu práce Bratislava z 12. apríla 2010 nemožno považovať za záväzné vyjadrenie k dočasnému, resp. trvalému preloženiu žalobcu na výkon štátnej služby na tomto úrade v zmysle § 33 zákona o štátnej službe. Názor žalobcu, že došlo k uzavretiu záväznej dohody o jeho preložení na výkon štátnej služby na Inšpektorát práce Bratislava a že k jeho preloženiu postačoval len súhlas vedúceho služobného úradu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o uvoľnení z doterajšej funkcie, nie je ničím podložený. List Inšpektorátu práce Bratislava z 12. apríla 2010 mal podľa krajského súdu informatívny charakter o možnosti zaradenia na výkon štátnej služby po splnení podmienok uvedených v § 33 zákona o štátnej službe, ktoré neboli v danej veci preukázané.

V konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného podľa krajského súdu nebolo možné prihliadnuť na nepriaznivú osobnú a rodinnú situáciu v rodine žalobcu po strate zamestnania, pretože nejde o zákonné dôvody, ktoré by bránili skončiť štátnozamestnanecký pomer výpoveďou z dôvodu organizačných zmien.

Krajský súd uzavrel, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z dôvodu organizačných zmien so žalobcom, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím a na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu záveru, že boli splnené podmienky na vydanie predchádzajúceho súhlasu podľa § 50 zákona o štátnej službe. Žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok č. k. 13S/156/2012-100 zo 4. marca 2015 zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v predmetnej veci je vyhotovenie rozsudku nepreskúmateľné, nakoľko opísalo vyjadrenia žalovaného a nedôsledne sa zaoberal námietkami žalobcu.

V odvolaní žalobca poukázal na zmarenie jeho iniciatívy Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky na trvalé preloženie na iný služobný úrad, kedy postačoval len súhlas vtedajšieho vedúceho služobného úradu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na jeho uvoľnenie k trvalému preloženiu na Inšpektorát práce Bratislava. Vtedajší vedúci pri jednaní na úrade práce opakovane tvrdil, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nemá povinnosť odpovedať na žalobcove podanie.

Ďalej žalobca uviedol, že skutočnosť o svojej invalidite oznámil osobne bývalému vedúcemu služobného úradu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pánovi JUDr. E.L., CSc. (koncom leta 2006) a tiež písomne uviedol v jednom zo svojich podaní (6. január 2007).

Podľa žalobcu u jeho bývalého zamestnávateľa počas správneho konania na Úrade a Ústredí práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky chýbal aktívny postup vo veci, keď si žalobca našiel možnosť trvalého preloženia na iný služobný úrad. V tejto súvislosti nie je podľa žalobcu Krajským súdom v Trenčíne ozrejmené, prečo list Inšpektorátu práce Bratislava z 12. apríla 2010 má len informatívny charakter a nemožno ho považovať za záväzné vyjadrenie. Predmetná odpoveď neobsahovala takéto zamietnutie a teda prinajmenšom dávala reálnu možnosť na trvalé preloženie. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky svojim nekonaním podľa žalobcovho názoru v rozpore so zákonom prispelo k tomu, že sa neuskutočnil aspoň pokus o žalobcovo trvalé preloženie. Inšpektorát práce Bratislava čakal len na predchádzajúci súhlas Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky s trvalým preložením. Podľa názoru žalobcu bolo povinnosťou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo zákona na list z 27. apríla 2010 odpovedať - aj keby len zamietavo.

Taktiež podľa žalobcu krajský súd vo svojom rozsudku nebral do úvahy a nevyhodnotil dôkaz uvedený v žalobnom návrhu o tom, že na Okresnom súde Komárno majú voľné pracovné miesto. Dňa 2. novembra 2011 žalobca napísal a poslal žiadosť na voľné pracovné miesto spolu s priloženým profesijným štruktúrovaným životopisom na Okresný súd Komárno. Odpoveď Okresného súdu Komárno bola taká, že nemá žiadne voľné pracovné miesto, preto Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žalobcu zavádzalo. Z jeho strany podľa žalobcu vždy išlo len o účelové tvrdenie, že žalobcovi hľadajú pracovné miesto, avšak žalobca sa presvedčil o tom, že žiadne voľné pracovné miesto nemajú.

Záverom opätovne poukázal na to, že v konaní rozhoduje miestne nepríslušný súd, nakoľko mal uvedenú vec prejednať a rozhodnúť Krajský súd Bratislava - jednak podľa žalobcovho trvalého pobytu, ktorý neprerušene trvá a trval aj v čase podania žaloby a jednak podľa sídla Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ako aj podľa sídla Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 27. apríla 2015. Vo svojom vyjadrení k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že krajský súd sa s nimi vysporiadal v rozsahu potrebnom a dostatočnom pre meritum veci, resp. pre správne posúdenie predmetnej veci, pričom v dostatočnom rozsahu ich aj odôvodnil v písomnom vyhotovení rozsudku. Zároveň žalovaný k uvedenému poznamenal, že nie je povinnosťou súdu inými slovami zopakovať to, čo už vecne správne žalovaný uviedol vo svojom preskúmanom rozhodnutí. Súdny prieskum nie je založený na zisťovaní nového skutkového stavu súdom, ale na prieskume zákonnosti, v rámci ktorej súd zisťuje správnosť aplikácie zákona na daný skutkový stav a správnosť interpretácie zákonných pravidiel z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 2/2009, podľa ktorého príslušný orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Žalovaný zároveň poukázal na to, že jednak preskúmané rozhodnutie a jednak napadnutý rozsudok boli vydané za použitia zásady voľného hodnotenia dôkazov, v rámci ktorej nie je povinnosťou príslušného orgánu reagovať na každú - čo i najmenšiu, resp. nepodstatnú námietku, pretože v takom prípade by proces rozhodovania bol zaťažovaný neúmernou administratívou v rozpore so zmyslom a účelom zákonného procesného postupu v konaní.

V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom miestnej nepríslušnosti krajského súdu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/1 94/2012 z 5. septembra 2012, ktorým Krajský súd v Bratislave z dôvodu miestnej nepríslušnosti postúpil predmetnú vec žalobcu na prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý na základe príslušných ustanovení O.s.p. vec náležite prejednal a rozhodol.

Záverom žalovaný poukázal na to, že nemôže ísť o porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov v prípade, ak súd nerozhodne podľa predstáv žalobcu a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 340/04 reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, rozhodnutie žalovaného a konanie predchádzajúce jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 33 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, štátneho zamestnanca možno preložiť na vykonávanie štátnej služby do iného služobného úradu do iného odboru štátnej služby.

Podľa § 33 ods. 5 zákona o štátnej službe, preloženie podľa odseku 1 písm. d) a e) je možné len po dohode vedúcich úradov príslušných služobných úradov.

Podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Podľa § 50 zákona o štátnej službe, štátnemu zamestnancovi, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, môže dať služobný úrad výpoveď len na základe právoplatného rozhodnutia príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorým bol udelený predchádzajúci súhlas podľa osobitného predpisu, inak je výpoveď neplatná. Tento súhlas sa nevyžaduje, ak ide o výpoveď z dôvodu uvedeného v § 47 písm. h) < a i) <..

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z.z.“), občan so zdravotným postihnutím na účely tohto zákona je občan uznaný za invalidného podľa osobitného predpisu. Občan so zdravotným postihnutím preukazuje invaliditu a percentuálnu mieru poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť z dôvodu telesnej poruchy, duševnej poruchy alebo poruchy správania rozhodnutím alebo oznámením Sociálnej poisťovne alebo posudkom útvaru sociálneho zabezpečenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 13 ods. 1 písm. e) bod 3 zákona č. 5/2004 Z.z., do pôsobnosti úradu patrí rozhodovať o udelení predchádzajúceho súhlasu zamestnávateľovi na skončenie pracovného pomeru výpoveďou zamestnancovi, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. AA/2012/23766/8735/OPČ-SSZ zo 14. mája 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava č. BA/2012/02092/033905 z 27. februára 2012 o udelení predchádzajúceho súhlasu k rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou medzi zamestnávateľom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a žalobcom podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe a ktorým zároveň zamietol odvolanie.

Najvyšší súd sa stotožňuje s právnymi závermi a logickými argumentmi krajského súdu, a preto nie je dôvodné opakovať pre účastníkov konania známe skutočnosti a pre správnosť rozhodnutia uvádza nasledovné dôvody. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa jeho podania z 27. apríla 2010, odvolací súd udáva, že na trvalé preloženie zamestnanca na základe žiadosti zamestnanca zákon o štátnej službe vyžaduje jeho písomnú žiadosť a písomný súhlas s trvalým preložením na iný služobný úrad. Uvedeným podaním žalobca dal na vedomie vedúcemu služobného úradu možnosť trvalého preloženia na Inšpektorát práce. Zároveň nenavrhol ako sa má vedúci s predmetným podaním vysporiadať, resp. dal mu podanie na zváženie. Následne si mal žalobca podať žiadosť o trvalé preloženie na iný služobný úrad spolu s jeho písomným súhlasom Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, čo predstavuje oficiálny a zákonný postup. Ani z odpovede však nie je zjavné, či Inšpektorát práce disponoval voľným štátnozamestnaneckým miestom vhodným pre žalobcu, preto ani žalobca nemôže vyslovene uvádzať, že Inšpektorát práce mal pre neho voľné štátnozamestnanecké miesto, ani tvrdiť, že žalovaný mu zmaril možnosť preloženia, nakoľko o trvalé preloženie ani nepožiadaval. V tomto smere je obrana žalobcu bezdôvodná.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že žalovaný zisťoval iné vhodné štátnozamestnanecké miesta len formálne. V administratívnom spise sa nachádza elektronická komunikácia žalovaného s vedúcimi služobných úradov na všetkých krajských súdoch v Slovenskej republike, ktoré vo svojich odpovediach uvádzali aj voľné miesta na okresných súdoch v ich územných obvodoch. Odpovede boli negatívne, až na jednu výnimku, ktorú predstavovala odpoveď Krajského súdu v Nitre, v ktorej bolo uvedené, že na Okresnom súde Komárno sú tri voľné miesta na pozíciu odborného referenta- asistent senátu, kde sa však vyžaduje strojepis a rýchlosť písania vo frekvencii 250 úderov za minútu. Podľa odvolacieho súdu, nejde o vhodnú pozíciu pre žalobcu, ktorý má kvalifikačné predpoklady vyššie ako sa vyžaduje na uvedenú pozíciu, preto by podľa názoru súdu žalobca nemal ani záujem o túto pracovnú pozíciu. Tvrdenie žalobcu o formálnom prístupe Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a jeho zavádzaní je preto účelové.

K namietanému postúpeniu veci Krajským súdom v Bratislave Krajskému súdu v Trenčíne na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/194/2012-37 z 5. septembra 2012, odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa miestna príslušnosť súdu riadi v zmysle § 246a ods. 1 O.s.p. podľa všeobecného súdu navrhovateľa, ak ide o orgán s celoslovenskou pôsobnosťou. Na základe lustrácie pobytu žalobcu v Registri obyvateľov Slovenskej republiky bolo zistené, že bydlisko žalobcu, zhodné s označením v žalobe je: Malinovského 12, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, ktoré patrí do obvodu Krajského súdu v Trenčíne. Nakoľko žalovaný je správnym orgánom s celoslovenskou pôsobnosťou a bydlisko žalobcu je v obvode Krajského súdu v Trenčíne, nie Krajského súdu v Bratislave, Krajský súd v Bratislave správne postupoval, keď postúpil vec vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Trenčíne. V danom prípade pre posudzovanie miestnej príslušnosti je irelevantné sídlo zamestnávateľa Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, či sídlo žalovaného, preto predmetná námietka žalobcu je nedôvodná.

Na základe vyššie uvedených skutočností a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224

ods. 1 a v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. tak, že neúspěšnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.